

Arrest

nr. 286 866 van 30 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 20 december 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 november 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 december 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 februari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 mei 2022 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische moeder.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 21 november 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 23 november 2022 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 606 lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.05.2022 werd ingediend door:

Naam: N.(...) S.(...) B.(...)

Voorna(a)m(en): J.(...)

Nationaliteit: Kameroen

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan, nu in functie van zijn Belgische moeder, zijnde N.(...) J.(...) (RR (...)), in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° bepaalt dat:

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 14 tot 3', mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd, 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien, en dat die afhankelijkheid reeds bestond in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging in België.

Ter staving van de afhankelijkheidsrelatie werden volgende documenten voorgelegd:

- Lijst rekeninguittreksels op naam van de referentiepersoon met betalingen aan betrokkene vanaf oktober 2016 tot februari 2022*
- Loonfiches S. M. VZW met bijhorende individuele rekening 2021 op naam van de referentiepersoon*
- Certificat de non fonction dd 08.12.2021*
- Certificat de non propriété dd. 08.12.2021*

Wat de financiële en/of materiële afhankelijkheid betreft, is deze onvoldoende aangetoond. De attesten die werden voorgelegd als bewijs dat betrokkene geen eigendommen bezit en geen inkomsten had, zijn opgesteld op basis van een verklaring van betrokkene zelf. Aangezien het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, kunnen deze attesten niet aanvaard worden. Indien dit toch een begin van bewijs zou kunnen zijn. Wordt er enkel in het attest aangegeven dat betrokkene geen betaalde job heeft uitgeoefend. Er wordt niet aangetoond dat betrokkene geen andere vorm van inkomsten heeft ontvangen.

Ongeacht dat de bewijzen waaruit het ten laste zijn van betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst zou moeten blijken, ontoereikend zijn, blijkt uit het dossier dat betrokkene zelf geruime tijd sedert januari 2021 tewerkgesteld is en dit tot op heden. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet/deed zich te integreren en te werken. Echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is.

Betrokkene is klaarblijkelijk in staat om zelfstandig in België in zijn levensonderhoud te voorzien. Er is dus geen sprake van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon, zowel van in het land van herkomst als in België.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 09.11.2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 145.912 dd.

21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt opnieuw geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen. Herhaalde aanvragen zoals tot op heden zijn gebeurd, betreffen eigenlijk misbruik van procedure., Indien betrokkene wel degelijk binnen de voorwaarden zou vallen, had hij dat al lang kunnen aantonen en het verblijfsrecht bekomen. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker zet zijn eerste middel uiteen als volgt:

"2.1.1.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte opwerpt dat in casu niet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. werd voldaan, zodat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker dient te worden afgewezen.

Verzoeker heeft echter wel degelijk alle voorwaarden zoals voorzien in artikel 40ter Vw. voldaan. Meer bepaald stelt artikel 40ter Vw. het volgende :

"Art. 40 § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld”.

2.1.2.

Dat conform deze bepalingen de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, voldoende huisvesting en een ziekteverzekering welke de medische kosten van verzoeker zal dekken.

Verzoeker heeft verschillende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat aan deze voorwaarden voldaan is.

Meer bepaald heeft verzoeker een geregistreerde huurovereenkomst voorgelegd, het bewijs van het hebben van een ziekteverzekering, evenals bewijzen van voldoende inkomsten in hoofde van de referentiepersoon.

Uit deze documenten blijkt dan ook duidelijk dat de voorwaarden van het hebben van voldoende huisvesting, ziekteverzekering en stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen werden aangetoond en genoegzaam bewezen.

Dat in casu verzoeker aan de in artikel 40ter Vw. gestelde voorwaarden heeft voldaan, zodat de bestreden beslissing manifest foutief gemotiveerd is waar gesteld wordt dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker geweigerd wordt omdat niet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. werd voldaan.

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat verzoeker niet voldoende zou hebben aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Dat het ‘ten laste zijn’ van een descendent ouder dan 21 jaar een voorwaarde is welke wordt gesteld in artikel 40bis Vw. en niet in artikel 40ter Vw.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest verkeerd gemotiveerd is en een schending inhoudt van artikel 40ter Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bijgevolg dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker onvoldoende zou hebben aangetoond dat hij financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

Nochtans heeft verzoeker twee attesten voorgelegd van de Kameroense overheid waaruit zijn onvermogen blijkt, nl. ‘certificat de non fonction dd. 8.12.2021’ en ‘certificat de non propriété dd. 8.12.2021’.

Verweerder aanvaardt deze documenten niet, motiverend dat zij opgesteld zijn op basis van een verklaring van verzoeker zelf, zodat het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

Echter blijkt uit het ‘certificat de non propriété’ geenszins dat dit werd opgemaakt op basis van een verklaring van verzoeker zelf.

Nergens staat op dit certificaat echter vermeldt dat dit werd opgesteld aan de hand van een verklaring!

Dat de Kameroense overheid dit attest dan ook heeft opgesteld na een onderzoek/opzoeking van de registers of verzoeker onroerende goederen bezit, wat dus niet het geval is.

Geenszins betreft het een loutere verklaring van verzoeker, zodat de bestreden beslissing manifest foutief gemotiveerd is wanneer gesteld wordt dat beide certificaten opgesteld werden op basis van een verklaring van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en dient vernietigd te worden.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen

het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, “De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet”, T.V.V.R. 1993, 67).

Aangezien de bestreden beslissing foutief gemotiveerd is, dient zij vernietigd te worden wegens een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht.

2.1.4.

Dat bovendien hierdoor duidelijk is dat verzoeker geenszins op een zorgvuldige wijze het dossier van verzoeker, en inzonderheid de voorgelegde stukken, onderzocht heeft en tot een verkeerd besluit is gekomen.

Door een dergelijke onzorgvuldig nazicht, heeft verweerder ten onrechte een officieel stuk van verzoeker buiten beschouwing gelaten en heeft bijgevolg geen rekening gehouden met het feit dat onomstootbaar werd vastgesteld dat verzoeker geen onroerende bezit in Kameroen.

Bovendien attestiert dit certificaat dat verzoeker ‘student’ is, wat reeds een indicatie op zich is – in combinatie met de vele geldstortingen door zijn moeder gedurende de periode 2016 – 2022 – dat verzoeker niet over inkomsten beschikte.

Door dit certificaat onterecht als mogelijks gesolliciteerd te bestempelen, is verweerder dan ook tot een foutieve besluitvorming gekomen.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van de zorgvuldigheidsplicht.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat dit in casu dan ook niet gebeurd is en verweerder volkomen ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het document van de Kameroense overheid waaruit blijkt dat hij geen onroerende goederen bezit en hij student was in Kameroen.

Dat er dan ook sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

2.1.5.

Dat verzoeker overschrijvingsbewijzen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zijn moeder van oktober 2016 tot februari 2022 ettelijke sommen geld aan hem overmaakte zodat, in combinatie met het feit dat verzoeker student was in Kameroen, wel degelijk aantoonbaar dat verzoeker ten laste was van zijn Belgische moeder.

Dat conform artikel 40ter juncto 40bis §2, 3° Vw. als familielid van een Belg worden beschouwd, hun bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner, die te hunnen laste zijn, die beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn.

Dat overeenkomstig art. 50, §2, 7° van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt : (...) 7° familielid bedoeld in artikel 40ter, van de wet:

a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;

b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult; (...)”.

Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk welkdanig document mag aantonen dat hij ten laste is van zijn Belgische vader, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling ‘ten laste zijn’ zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 3° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende zou aangetoond zijn dat verzoeker afhankelijk was van zijn moeder.

Dat in casu verzoeker duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat hij reeds ten laste was van zijn moeder op het ogenblik dat hij nog in Kameroen verbleef én hij in zijn land van herkomst geen inkomsten en eigendommen had en student was en dus overleefde van het geld dat hij van zijn moeder kreeg.

Dat de motivering van verweerder om tot een dergelijk besluit te komen, echter flagrante fouten inhoudt en door verweerder helemaal geen rekening werd gehouden met alle door verzoeker voorgelegde documenten, waardoor de bestreden beslissingen foutief gemotiveerd is en tevens een schending inhouden van artikel 40ter, artikel 50, §2, 7° Vreemdelingenbesluit en de artikelen 2 en 3 Wet 29 juli 1991.

2.1.6.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker onomstootbaar heeft aangetoond dat hij onvermogen was in Kameroen, geen inkomsten en/of eigendommen had en hij student was en leefde van het geld dat zijn moeder hem overmaakte, zodat genoegzaam werd bewezen dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en ten laste was van zijn Belgische moeder.

Dat hiertoe diverse documenten werden voorgelegd.

Dat overigens geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van deze documenten bij de aanvraag gezinshereniging van een familielid van een Unieburger.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip ‘ten laste zijn’ en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

‘onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel’ (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoeker beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden”, geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG :

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak¹ van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen”.

In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond en het gastland niet mag weigeren rechten te erkennen wanneer de afhankelijkheid werd aangetoond met een ander document dan van de bevoegde autoriteit van het land van herkomst.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verzoeker voorgelegde dan ook aanvaard dienen te worden en de bestreden beslissing dan ook onredelijk is waar gesteld wordt dat door verzoeker niet werd aangetoond dat hij ten laste was van de referentpersoon.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.7.

Tenslotte werpt de bestreden beslissing op dat verzoeker sinds januari 2021 in België werkt, zodat verzoeker niet ten laste kan worden beschouwd van de referentpersoon.

Dat verweerder echter een voorwaarde aan de wet toevoegt, aangezien noch artikel 40ter, noch artikel 40bis Vw. veronderstelt dat het familielid ten laste is net voorafgaand aan het nemen van de beslissing inzake gezinshereniging.

Dat conform de artikelen 40ter, eerste lid juncto 40bis, §2, 3° Vw. als familielid van een Belg worden beschouwd : bloedverwanten in neergaande lijn beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of bij hen voegen.

Nergens specificeert de wet op welk tijdstip het familielid ten laste moet zijn van de referentpersoon.

Dat het Hof van Justitie geoordeeld heeft dat bij het onderzoek of een vreemdeling ten laste is van een familielid moet worden beoordeeld of deze vreemdeling gezien zijn economische en sociale toestand niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat hij verzoekt om de hereniging met de referentpersoon (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia; HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Reyes).

Bijgevolg blijkt nergens uit dat verzoeker moet aantonen ook gedurende de periode dat zijn aanvraag gezinshereniging nog loopt, ten laste moet zijn van zijn moeder

Verweerder voegt dan ook een voorwaarde toe aan de wet door te verwachten dat verzoeker ook in België nog volledig afhankelijk is van de referentpersoon.

Een dergelijke voorwaarde is bovendien onredelijk, nu de omstandigheden en mogelijkheden in België niet kunnen vergeleken worden met deze het land van herkomst van verzoeker.

In België zijn de mogelijkheden om aan de slag te gaan immers legio, terwijl het in het land van herkomst van verzoeker vrijwel onmogelijk is om een job te vinden, of minstens een job te vinden waardoor men in zijn eigen onderhoud kan voorzien.

Verzoeker was immers jarenlang afhankelijk van zijn moeder wanneer hij in Kameroen woonachtig was en slaagde er niet in om in zijn levensonderhoud te voorzien, terwijl dit in België wel mogelijk is.

Door het weigeren van een verblijfsrecht aan verzoeker, wordt verzoeker opnieuw in een afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van zijn moeder geplaatst, nu hij hierdoor moet terugkeren naar Kameroen, waar hij opnieuw niet in zijn eigen bestaan zal kunnen voorzien.

Dat dit eens te meer klemmt, nu verzoeker – indien hij de aanvraag vanuit het land van herkomst zou hebben ingediend op de bevoegde ambassade – mogelijks wel een visum type D en dus een verblijfsrecht zou hebben bekomen, omdat hij ten laste was van zijn moeder, terwijl aan diezelfde verzoeker geen verblijfsrecht wordt toegekend omdat hij – eens in België en in afwachting van de procedure – aan het werk gaat, omdat hij op die manier niet meer ten laste is van zijn moeder.

Dat verzoekers moeder jarenlang geld heeft gestuurd naar verzoeker wanneer hij in Kameroen verbleef en hij dus jarenlang ten laste was van zijn moeder, doch dit alles teniet wordt gedaan louter door een korte tewerkstelling in België.

Dat de door verweerder aan de wet toegevoegde voorwaarde enerzijds dan ook iedere rechtsgrond mist en anderzijds onredelijk is.

Dat de bestreden beslissing dan ook de een schending inhoudt van de artikelen 40bis en 40ter Vw., evenals het redelijkheidsbeginsel.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

Dat dit in casu het geval is en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067)

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“(…)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(…)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(…)

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

(…)”

De familieleden, bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, zijn onder andere de volgende:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(…)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(…)”

2.8. Uit het administratief dossier blijkt verzoeker op 23 mei 2022 een aanvraag van een verblijfskaart van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) indiende als (meerderjarige) bloedverwant in neergaande lijn in functie van zijn Belgische moeder. Verzoeker legde zijn geboorteakte en zijn paspoort neer, een huurovereenkomst, een bewijs van de ziektekostenverzekering, loonfiches van de referentiepersoon en een attest van ‘non-fonction’ uit Kameroen. Verzoeker werd bij die gelegenheid gevraagd om “binnen de drie maanden, dus ten laatste op 22-08-2022, de volgende documenten over te leggen: Bewijs ten laste”. Verzoeker legde via zijn raadsman nog bijkomende stukken neer, met name een ‘certificat de non-proprieté’ uit Kameroen en bankkuitreksels van overschrijvingen van de Belgische referentiepersoon naar verzoeker van 2016 tot mei 2022.

2.9. Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar, dient hij conform artikel 40ter, §2, eerste lid *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet het bewijs te leveren dat hij ‘ten laste’ is van de Belgische referentiepersoon. Hoewel de referentiepersoon *in casu* niet aantoonde gebruik te hebben gemaakt van haar recht op vrij verkeer, kan de rechtspraak van het Hof van Justitie worden gehanteerd met het oog op interpretatie van het begrip ‘ten laste’. Uit deze rechtspraak blijkt dat het ‘ten laste’ zijn voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de derdelander in

zijn land van herkomst of in de lidstaat van oorsprong materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (cf. HvJ 16 januari 2014, *Flora May Reyes t. Zweden*, nr. C423/12, §§20-22; HvJ 9 januari 2007, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, nr. C-1/05, §§35-37). Er moet dus aangetoond worden dat er voorafgaand aan de aanvraag en in het land van herkomst of verblijf een situatie van afhankelijkheid van de referentiepersoon bestond, die redelijkerwijs kan geconcretiseerd worden door bewijzen van materiële/financiële ondersteuning enerzijds, al dan niet gecombineerd met een bewijs van een gebrek aan voldoende bestaansmiddelen/onvermogenheid. Verzoeker legde hiertoe een aantal stukken neer. In de bestreden beslissing wordt naar aanleiding van deze stukken het volgende gesteld:

“(...)

Wat de financiële en/of materiële afhankelijkheid betreft, is deze onvoldoende aangetoond. De attesten die werden voorgelegd als bewijs dat betrokkene geen eigendommen bezit en geen inkomsten had, zijn opgesteld op basis van een verklaring van betrokkene zelf. Aangezien het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, kunnen deze attesten niet aanvaard worden. Indien dit toch een begin van bewijs zou kunnen zijn, wordt er enkel in het attest aangegeven dat betrokkene geen betaalde job heeft uitgeoefend. Er wordt niet aangetoond dat betrokkene geen andere vorm van inkomsten heeft ontvangen.

Ongeacht dat de bewijzen waaruit het ten laste zijn van betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst zou moeten blijken, ontoereikend zijn, blijkt uit het dossier dat betrokkene zelf geruime tijd sedert januari 2021 tewerkgesteld is en dit tot op heden. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet/deed zich te integreren en te werken. Echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is.

Betrokkene is klaarblijkelijk in staat om zelfstandig in België in zijn levensonderhoud te voorzien. Er is dus geen sprake van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon, zowel van in het land van herkomst als in België.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 09.11.2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt opnieuw geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

“...”

2.10. In zijn middel betoogt verzoeker vooreerst dat er een geregistreerde huurovereenkomst werd voorgelegd, het bewijs van een ziekteverzekering en bewijzen van voldoende inkomsten in hoofde van de referentiepersoon. Dit wordt in de bestreden beslissing nergens in twijfel getrokken.

Wat het bewijs van het ‘ten laste’ zijn betreft, verwijst verzoeker naar de attesten van de Kameroense overheid, met name het ‘*certificat de non propriété*’ en het ‘*certificat de non fonction*’. Verzoeker betwist dat deze certificaten louter op basis van zijn verklaringen zouden zijn opgesteld en stelt dat de beslissing onjuist is gemotiveerd omdat in het ‘*certificat de non propriété*’ nergens wordt vermeld dat dit op basis van zijn verklaringen zou zijn opgesteld. Wat er ook van zij, in de beslissing wordt niet enkel de bewijswaarde van deze documenten in twijfel getrokken, maar wordt tevens gesteld dat uit deze stukken enkel kan worden afgeleid dat verzoeker “*geen betaalde job heeft uitgeoefend. Er wordt niet aangetoond dat betrokkene geen andere vorm van inkomsten heeft ontvangen.*” Zelfs indien wordt aangenomen dat het ‘*certificat de non-propriété*’ werd opgesteld na opzoeking in de registers en op correcte wijze werd vastgesteld dat hij geen onroerende goederen bezit, houdt dit document geen bewijs in van het feit dat hij ‘ten laste’ zou zijn van de referentiepersoon. Verzoeker toont niet aan dat de onjuiste inschatting van de bewijswaarde van het ‘*certificat de non propriété*’ aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de gehele beslissing wegens een motiveringsgebrek. De andere overwegingen uit de beslissing kunnen deze immers op afdoende wijze schragen.

Naar aanleiding van de vermelding op het ‘*certificat de non propriété*’ van zijn beroep, met name ‘student’, stelt verzoeker dat dit in combinatie met de geldstortingen van zijn moeder een indicatie vormt dat hij niet over inkomsten beschikte. De verwerende partij stipt in haar nota met opmerkingen aan dat verzoeker vanuit Kameroen studentenvisa had aangevraagd en in 2016 de Schengenzone was binnengekomen in die hoedanigheid, maar zijn studies in België nooit had aangevat. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij, toen hij nog in zijn land van herkomst verbleef, student was en ten laste was van de Belgische referentiepersoon.

Zoals verzoeker terecht stelt, geldt er betreffende het ‘ten laste zijn’ vrije bewijsvoering omdat dit een feitenkwestie is. De overheid beoordeelt echter op discretionaire wijze de bewijswaarde van de gegevens uit het dossier om tot haar overtuiging te komen (cf. *mutatis mutandis* RvS 23 januari 2020, nr. 246.835; RvS, 16 januari 2018, nr. 240.429). Verzoeker kan geenszins worden bijgetreden waar hij in zijn middel stelt dat hij onomstootbaar heeft aangetoond dat hij onvermogen was in Kameroen en ten laste was van zijn Belgische moeder. Verzoeker wijst hierbij op de neergelegde overschrijvingsbewijzen waaruit blijkt dat zijn moeder in de periode tussen 2016 en 2022 sommen geld overmaakte. Uit deze overschrijvingsbewijzen kan immers niet worden afgeleid dat verzoeker afhankelijk was van deze overschrijvingen om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. In de bestreden beslissing worden deze overschrijvingen niet uitvoerig besproken omdat het determinerende motief, waarom niet wordt aanvaard dat verzoeker ‘ten laste’ is van de referentiepersoon, verzoekers eigen tewerkstelling is.

In het administratief dossier werd het resultaat van de opzoeking van 21 november 2022 door de gemachtigde van de staatssecretaris via de *Dolsis*-applicatie in de registers van de Sociale Zekerheid opgenomen, waaruit blijkt dat verzoeker al geruime tijd als werknemer actief is. In de bestreden beslissing wordt op basis van deze informatie het volgende gesteld:

“Ongeacht dat de bewijzen waaruit het ten laste zijn van betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst zou moeten blijken, ontoereikend zijn, blijkt uit het dossier dat betrokkene zelf geruime tijd sedert januari 2021 tewerkgesteld is en dit tot op heden. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet/deed zich te integreren en te werken. Echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is.

Betrokkene is klaarblijkelijk in staat om zelfstandig in België in zijn levensonderhoud te voorzien. Er is dus geen sprake van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon, zowel van in het land van herkomst als in België.”

In zijn middel stelt verzoeker dat door de gemachtigde van de staatssecretaris een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet aangezien deze niet specificeert wanneer het familielid ten laste moet zijn van de referentiepersoon.

De Raad merkt op dat het ‘ten laste’ zijn impliceert dat het familielid voorafgaand aan de aanvraag in het land van herkomst of verblijf, afhankelijk dient te zijn van de materiële en/of financiële ondersteuning van de referentiepersoon. Hoewel de wet niet uitdrukkelijk specificeert wanneer het familielid ten laste moet zijn, is het geenszins kennelijk onredelijk dat deze vereiste minstens vervuld dient te zijn op het ogenblik van de aanvraag. Uit het onderzoek van de databank door gemachtigde van de staatssecretaris via de *Dolsis*-applicatie, waarvan de resultaten in het administratief dossier zijn opgenomen, blijkt dat verzoeker sedert januari 2021 tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 21 november 2022 tewerkgesteld was. Er kan bijgevolg redelijkerwijs worden verondersteld dat verzoeker ten tijde van het indienen van zijn aanvraag op 23 mei 2022 in de eigen behoeften kon voorzien en dus niet ten laste was van de Belgische referentiepersoon.

2.11. Er blijkt geen schending van de artikelen 40*bis* en/of 40*ter* van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of juridische grondslagen, noch dat hij op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er werd geen motiveringsgebrek of een schending van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.12. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het recht op privé- en gezinsleven uit artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en uit artikel 22 van de Grondwet. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de zoon van de Belgische referentiepersoon en woonde in Kameroen ononderbroken samen met zijn moeder. Ook sinds zijn aankomst in België woont verzoeker bij zijn moeder. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoeker heeft in Kameroen steeds samengewoond met zijn moeder en vormt vanaf zijn aankomst in België een gezin met zijn moeder. De bestreden beslissing zorgt dan ook voor een scheiding van het gezin.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn gezin teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.2.3.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier, geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van verzoeker naar het land van herkomst zou teweegbrengen, temeer daar zijn vader in België verblijft en hij ten laste is van zijn moeder, zodat hij in Kameroen geenszins alleen zal slagen om te kunnen overleven.

Dat verweerder dan ook een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Dat bovendien het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Verzoeker heeft bijgevolg een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

De belangenafweging is dan ook niet op een redelijke wijze geschied en heeft geenszins in een fair balance geresulteerd tussen het belang van verzoeker enerzijds en het algemeen belang van de samenleving anderzijds.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van artikel 8 EVRM.”

2.13. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 22 van de Grondwet is inhoudelijk gelijklopend aan het eveneens geschonden geachte artikel 8 van het EVRM. Dit verdragsartikel bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het

EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie. De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 84). In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

De relatie tussen verzoeker en zijn Belgische moeder moet aldus de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond opdat deze band als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

2.14. Verzoeker betoogt in zijn middel dat hij in Kameroen steeds heeft samengewoond met zijn moeder en vanaf zijn aankomst in België een gezin vormt met zijn moeder. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld: *“Het gegeven dat betrokkene sedert 09.11.2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).”*

2.15. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, zodat aan de huidige samenwoning van verzoeker met zijn Belgische moeder niet noodzakelijk een einde hoeft te komen. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in zijn tweede middel betoogt dat de beslissing een scheiding van het gezin tot gevolg zal hebben en dat de benadeling in zijn hoofde disproportioneel zou zijn. Aangezien verzoeker niet op deugdelijke wijze heeft aangetoond dat er sprake is van een bijzondere band van afhankelijkheid met zijn Belgische moeder, rust er op de gemachtigde van de staatssecretaris geen positieve verplichting om aan verzoeker een verblijfstitel af te leveren om dit 'gezins- en privéleven in België te vrijwaren. De vereiste van het 'ten laste' zijn uit artikel 40ter juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet houdt immers een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de thans voorliggende situatie vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond.

Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 22 van de Grondwet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN